

statnění svého nároku uvedl právě ony skutkové okolnosti, z nichž mnil dovoditi, že žalovaní o chování svého syna věděli nebo při náležité pečlivosti věděti museli, a že přes to nic nezařídili, aby tomuto chování učinili přítrž (rozh. čís. 2902, 8096 Sb. n. s.). Právě v případě § 1309 obč. zák. záleží vše na okolnostech toho kterého případu. I ta okolnost jest důležitá, kolik let bylo škůdci v době způsobené škody, ježto podle toho se též řídí míra povinného dozoru nad ním (rozh. čís. 2902, 8096 Sb. n. s.). Není správný názor dovolatelův, že podle právní domněnky ručí rodiče za každý čin svého nedospělého dítěte a že zákon dopouští jen jejich obranu jako důvod exkulpační. Je sice pravda, že by bylo na žalovaných rodičích, aby se vyvinili, avšak žalobce by musil nejdříve tvrditi a opodstatniti jejich konkrétní zavinění, aby věděli, z čeho se vlastně mají vyvinuti. Není tedy správné tvrzení dovolatelovo, že odvolací soud má za nedokázané okolnosti, které podle ustanovení §§ 396 a 398 c. ř. s. jest míti za dokázány, že jde v té příčině o rozpor s údaji žalobními. Odvolací soud pokládal za prokázány všechny skutkové údaje žalobní, jenže z nich nevyplývá důvodnost nároku žalobního, jak bylo již dovedeno, a je proto též právní závěr odvolacího soudu správný. Naprosto mylný je názor odvolatelův, že, byla-li žaloba vadná, měl první soud odmítnouti o takové žalobě projednávatí aneb odmítnouti návrh na vynesení rozsudku pro zmeškání, a že tedy odvolací soud měl rozsudek pro zmeškání z toho důvodu zrušiti, nikoli však jej měniti a žalobu zamítnouti. Soud, je-li k rozhodování o žalobě příslušný, musí žalobu přijmouti tak, jak jest podána, a byl-li učiněn návrh na vynesení rozsudku pro zmeškání strany žalované a jsou-li podmínky zmeškání splněny, musí rozsudek pro zmeškání vydati, a to na základě údajů žalobních, pokud nejsou vyvráceny předloženými důkazy (§§ 396, 398 c. ř. s.).

Čís. 15327.

Valné shromáždenie účastinnej banky môže odopreť uznať za zvoleného člena dozorného výboru toho, kto bol označený menšinou účastinárov podľa odst. 4 § 11 zák. čís. 239/1924 Sb. z. a n. (v znení čl. XXII zák. čís. 54/1932 Sb. z. a n.), len v tom prípade, keď je do dozorného výboru nevoliteľný.

Dôvodmi nevoliteľnosti do dozorného výboru sú len okolnosti určené v stanovách a v zákone; inak stačí, že ide o fyzickú osobu spôsobilú konať.

(Rozh. z 24. júna 1936, Rv III 20/36.)

Na valnom shromáždení žalovanej účastinnej banky označila žalujúca banka pri voľbe riadnych a náhradných členov do dozorného výboru ako svojho kandidáta na riadne členstvo v dozornom výbore svojho riaditeľa Alexandra M., odvolávajúc sa na oprávnenie dané jej ustanovením odst. 4 § 11 zák. čís. 239/1924 Sb. z. a n. (v znení čl. XXII. zák. č. 54/1932 Sb. z. a n.), keďže vlastní viac ako $\frac{1}{5}$ účastín žalovanej banky. Valné shromáždenie usnesením väčšiny odoprelo uznať Alexandra

M. za zvoleného, poukazujúc na to, že je funkcionárom konkurenčného podniku, a zvolilo riadnych a náhradných členov dozorného výboru bez zreteľa na túto kandidatúru. Žalujúca banka usnesenie valného shromaždenia o zvolení riadnych a náhradných členov dozorného výboru napadla žalobou podľa § 174 obch. zák.

O b a n i ž š i e s ú d y žalobu zamietly. N a j v y š š í s ú d rozsudok odvolacieho súdu s účinkom aj na rozsudok súdu I. stolice čiastočne zmenil tak, že zrušil voľbu r i a d n y c h členov dozorného výboru, vykonanú na valnom shromaždení žalovanej banky, a uložil súdu I. stolice, aby toto rozhodnutie sdelil príslušnému firemnému oddeleniu.

D ô v o d y:

Odvolací súd prevzal zistenie súdu I. stolice, že žalujúca strana vlastní najmenej $\frac{1}{5}$ účastín žalovanej banky.

Dôvodná je preto dovolacia sťažnosť, že odvolací súd porušením formálneho práva zamietol žalobu aj z toho dôvodu, že žalujúca banka nesložila u súdu svoje účastiny alebo aspoň složný lístok, na základe ktorého by bolo možno účastiny, nesporne složené u žalovanej banky, kedykoľvek prevziať.

To však ani žalovaná banka netvrdila, že by bola žalujúca banka svoje účastiny behom sporu od žalovanej banky vyzdvihla.

Pretože podľa platného práva pri žalobách podľa § 174 obch. zák. nemožno skúmať z úradnej moci, či je žalobník účastinárom žalovanej účastinnej spoločnosti, keď táto okolnosť medzi stranami nie je sporná, nemohla byť žaloba z rečeného dôvodu právom zamietnutá.

Ale ani v merite veci nemožno súhlasiť s právnym stanoviskom nižších súdov.

Žalujúca banka použila svojho práva, keď ako majiteľka kvalifikovanej menšiny účastín žalovanej banky označila svojho riaditeľa Alexandra M., pri voľbe do dozorného výboru žalovanej banky, a so zreteľom na 4. odst. § 11 zák. č. 239/1924 vo znení upravenom čl. XXII. zák. čis. 54/1932 Sb. z. a n. malo ho valné shromaždenie uznať za zvoleného.

Treba síce prisvedčiť úvahám nižších súdov, že by odpadla táto zákonná povinnosť, keby bola označená nevoliteľná osoba. Nemôže byť o tom sporu, že nevoliteľnými sú osoby, ktoré nemajú náležitosti predpokladaných podľa všeobecných právnych zásad k funkcii člena dozorného výboru, i keď tieto náležitosti neboly v zákone alebo v stanovách zvlášť určené. Preto musia to byť osoby f y z i c k é a musia byť spôsobilé konať. Podľa nauky však nie je zásadnou prekážkou ani, že dotyčná osoba je len obmedzene spôsobilá konať.

V ostatnom sú rozhodné len ustanovenia zákona a stanov. Žalovaná banka uvádza, že nevyhovela požiadavku žalujúcej banky len preto, že šlo o riaditeľa konkurenčného bankového podniku, ktorý má sídlo v tom istom mieste, a že v dôsledku toho bola obava, že by navrhovaný mohol

použiť vedomostí, ktoré si nadobudne pri výkone funkcie člena dozorného výboru v záujme banky, ktorej je riaditeľom a na ktorej obchodný prospech bol by povinný dbať podľa povahy svojho postavenia.

Žalovaná banka však netvrdí, že nevoliteľnosť z tohoto dôvodu je určená v jej stanovách. Sama uznáva, že niet zákonných ustanovení, ktoré by zvoliteľnosť v tomto smysle obmedzovaly, len dovodzuje, že to plyní zo samej povahy veci, najmä keď ustanovenia zákona v tomto ohľade nie sú taxatívne.

Toto stanovisko je však nesprávne, lebo taxatívnosť výpočtu okolností, ktoré spôsobujú nezvoliteľnosť, plyní zo znenia zákona a jeho formulovania (odst. 2 lit. a), b), c), d) a odst. 3 § 11) a medzi týmito nie je uvedený dôvod uplatnený žalovanou bankou. Preto nemožno takého dôvodu použiť, keďže ide o obmedzenie práva menšiny podľa odst. 4 cit. Šu.

Žalovaná banka nedovoľáva sa vylúčujúceho dôvodu bodu c) § 11, ktorý by vzhľadom na ustanovenie odst. 5 § 36 mohol prísť v úvahu, keby žalujúca banka vlastnila aspoň 30% účastinného kapitálu a keby mimo toho bol označený kandidát nielen riaditeľom (úradníkom), ale aj členom správy alebo dozorného výboru žalujúcej banky. To však tvrdené nebolo.

Pretože boli dokázané predpoklady uplatnenia sporného nároku, bolo treba určiť, že usnesenie valného zhromaždenia, ktorým — hoci bol včasne označený minoritný kandidát — bolo zvolené päť iných členov dozorného výboru, odporuje zákonu a bolo preto právom podľa § 174 obch. zák. napadnuté žalobou.

V dôsledku toho je celé usnesenie dotyčne voľby riadnych členov dozorného výboru zmätočné, lebo nedá sa vopred určiť, ktorý zo zvolených členov by odpadol, keby bolo postupované podľa zákona.

Na voľbe náhradníkov nemá žalujúca banka oprávnený záujem, preto v tejto čiastke bolo treba žalobu, ktorá sa podľa svojho obsahu aj na túto voľbu vzťahuje, zamietnuť.

Čo sa má stať v dôsledku tohoto rozsudku vo firemnom registre je vecou firemného súdu, preto bolo súdu I. stolice len uložené, aby vyhotovenie tohoto rozsudku firemnému oddeleniu sdělil.

Čís. 15328.

K § 575, odst. 3 c. ř. s.

K exekučním titulům uvedeným v § 575, odst. 3 c. ř. s. náleží také rozsudek vydaný o žalobě podle § 1118 obč. zák.

(Rozh. ze dne 25. června 1936, R I 716/36.)

Prvý soud povolil vymáhajícímu věřiteli proti povinnému na základě rozsudku vydaného o žalobě podle § 1118 obč. zák. exekuci vyklizením. Rekursní soud zamítl exekuční návrh. Důvody: